

"O, bizi mahrum bırakmaz!"

Habîb-i Acemî hazretleri, Fırat Nehri kıyısında bir kulûbe yapıp orada kendini ibâdete vermiş ve bu sebeple evini ihmâl etmişti birkaç gün.

Hanımı bir gün kendisine;

“Ey Habîb! Hiç erzakımız kalmadı” dedi.

O, cevap vermedi...

“Ben çalışmaya gidiyorum” diyerek çıktı evden...

Doğruca kulûbesine geldi.

Akşama kadar ibâdet etti.

Akşam eve gelince;

“Hanım üzülme! Zîra öyle bir zâta hizmet ediyorum ki, çok cömert, pek kerîm ve şefkati boldur. Bugün Onun hizmetinden hiç ayrılmadım. Bir şey istemeye de utandım. Ama ümit ediyorum ki, O, bizi mahrum bırakmaz” dedi.

Birkaç gün geçti...

Bir akşam, üzgün hâlde eve yaklaşıyordu ki, nefis yemek kokuları geldi burnuna.

Zevcesi karşıladı onu.

Neşeli görünüyordu;

“Efendi! Hizmet ettiğin o zât gerçekten ne kerîm ve ne cömert bir zâtmış” dedi sevinçle.

Sordu Hazret-i Habîb:

“Hayrola ne oldu ki;?”

“Daha ne olsun... Öğle üzeri beyazlar giyinmiş, yüzleri parlayan birileri geldi evimize. Her biri erzak yüklü çuvalları sırtlamışlar ki, undan, tâ ete kadar her şey vardı içinde” dedi.

Habip sordu:

“Bir şey dediler mi?”

Hanımı cevâben; **“Evet, dediler. Bunları, beyinin hizmet ettiği zât gönderdi ve Habîb hizmetini arttırrırsa, biz de onun ücretini arttırırız diye haber göndermiş”** dedi.

Kaynak: Türkiye Gazetesi Arşivi 27 Aralık 2025